

Lina Elys

Noc, ktorá mi zmenila život

Jedna noc. Jedna láska. Jedno tajomstvo.

NOC, KTORÁ MI ZMENILA ŽIVOT

LINA ELYS

Jazyková korekcia: Lubica Čavojová, Mgr. Michaela Gombalová

Dizajn a ilustrácia titulky: Jasmine Liana Sochová

Ilustrácia vo vnútri knihy: Mgr. Mária Partlová Bundzelová

Rok vydania: 2020

1. vydanie

ISBN: 978-80-570-1995-4

Kapitola 1

Anna

Hypnotizovala som minútovú ručičku na visiacych hodinách v mojej kancelárii. Ešte desať minút a môžem odísť. Dnes som mala ťažký deň.

Po magisterských skúškach sa mi podarilo získať prácu, o ktorej som vždy snívala. V dvadsaťpäťke som sa po šiestich mesiacoch, čo ma zamestnali, stala hlavnou dizajnérkou. Dnešná porada bola pre mňa riadne vyčerpávajúca. Sedieť v kongresovej miestnosti s ľuďmi, ktorí majú viac skúseností ako ja sama, je niekedy náročné. Hlavne keď im predkladáte nový návrh, ktorý má byť finančne výhodnejší pre nás a lukratívnejší pre klientov. Tie nedôverčivé pohľady stáli za to. Našťastie porada skončila schválením projektu, tak som mohla spokojne po práci vykračovať do svojho oblúbeného podniku na kraji mesta. Dnes bolo veľmi sychravo. Blížil sa koniec novembra a počasie naznačovalo príchod chladnejšieho obdobia. Bola som rada, že som sa dnes rozhodla si obliecť svoj teplý, huňatý kabát.

Tešila som sa na svoje dve najlepšie priateľky Petru a Emmu. Stredy patrili nám a našim klebetám. Poznali sme sa už od detstva, vyrastali sme na rovnakej ulici. Ako to už v detstve chodí, zažili sme toho veľa. Prvé pubertálne lásky, prvé bozky, prvé sklamania. Spájalo nás veľa smiechu i veľa slz. Vždy sme tu však boli jedna pre druhú.

Zakývali mi hned, ako som vošla a ja som sa pridala k nim. Popíjali sme caffe latte a Emma, ako vždy, sa sťažovala na svojho už bývalého priateľa.

„Musela som ho pustiť k vode. Dievčatá, to ste nezažili taký sex, ako bol s ním,“ zatvárila sa znechutene.

„Takže Gusto Skústo to skúsil?“ spýtala sa uštipačne Petra.

Emma pretočila očami a frustrrovane dodala:

„Áno. A trvalo mu to presne desať minút.“

Všetky tri sme vyprskli do nekontrolovateľného smiechu. Hlavy hostí sa otáčali našim smerom a nechápavo na nás hľadeli. Čašník si odkašlal, ako znamenie, aby sme sa utíšili. Pokračovali sme v debate a každá z nás rozprávala, čo sme za ten týždeň, ktorý sme sa nevideli, prežili.

Petra sa obávala pohovoru na nové miesto koncipientky do právnickej firmy. Naozaj jej na tom mieste veľmi záležalo.

Ja som im zas opísala moju dnešnú poradu a sťažovala sa, aké je ťažké pracovať s ľuďmi, ktorí majú viac skúseností a s nevôľou prijímajú nové návrhy od mladej krvi.

Ani sme si nevšimli, ako ten čas preletel a čašník nás musel poprosiť, aby sme odišli. S chichotom sme zaplatili a vybrali sa domov. Každá z nás bývala na inom konci mesta. Ja som sa snažila dva mesiace zabývať v svojom novom byte, ktorý mi darovali rodičia ešte k promóciám. Rozlúčili sme sa silným objatím a bozkami na obe líca.

Začalo mrholiť a mala som pocit, že sa čoraz viac schladilo.

Vybrala som sa cez malú úzku uličku, ktorá bola osvetlená pouličnými lampami. Z každej strany ju obklopovali dva vysoké múry. Touto cestou som chodievala pravidelne, keď sme sa stretli s dievčatami.

Vietor sa viac zdvihol a mňa striaslo. Napravila som si svoj hnedý huňatý kabát a pridala do kroku. Počula som len klopkanie svojich podpätkov na vysokých čižmách. Každý náraz do dlažby sa ozýval medzi múrmi. Držala som si golier kabátu pod krkom, aby sa mi chlad nedostal ešte viac pod oblečenie. Už aj tak mi k lepšiemu pocitu nepridávala sukňa, ktorá mi nesiahala ani po kolená a chlad sa mi ťahal po odhalených nohách. V duchu som si priala byť už doma, v dlaniach držať pohár s teplým bylinkovým čajom, zakrytá

perinou a čítať pútavý román, ktorý mi odporučili moje priateľky.

Z môjho premýšľania ma vytrhol smiech nejakej skupinky ľudí. Boli len pár krokov za mojím chrbtom. Ich smiech sa rozliehal po celej ulici. Z múru sa odrážal tieň štyroch mužských postáv. Radšej som pridala do kroku. Smiali sa čoraz viac. Nebola som zvyknutá, aby sa niekto takto hlučne správal, aj keď to bolo vo večerných hodinách. Vedela som však, že neďaleko sa nachádza krčma. Bola som si istá, že táto partia išla v bujarej nálade práve odtiaľ.

„Pozrite sa, aká mačička ide pred nami,“ chrapľavo sa zachechtal jeden z nich.

Isto tým myslel mňa. Nikto iný v tej uličke okrem nás nebol. Len ja a oni.

Pridala som do kroku. Dúfala som, že ak nebudem reagovať a otáčať sa, nebudú v tom pokračovať. Zmýlila som sa.

Začali čoraz viac provokovať pískaním. Veľmi nepríjemným pískaním. Až sa mi chlípky na tele z neho zježili. Moje srdce začalo biť šialenou rýchlosťou. Predstava, kráčajúcich cudzích mladíkov v podnapitom stave, vo mne naháňala hrôzu.

Uvedomovala som si, že dostať sa na koniec tejto uličky, mi potrvá ešte niekoľko minút. V duchu som si premietala

články o napadnutiach. Desila som sa toho najhoršieho. Modlila som sa, aby sa toto ich nepríjemné otravovanie skončilo. To som ešte netušila, že dnes zažijem hrôzu, na ktorú nikdy nezabudnem.

„Dajte jej pokoj, kašlite na ňu," ozval sa jeden z nich.

Dúfala som, že ho poslúchnu, a pôjdu opačným smerom. No posmešné narážky z ich strany neprestávali. Utvrdili ma v tom najhoršom. Nebude ľahké sa ich striasť.

„Ale no tak, bude sranda. Zabavíme sa trochu," pošepol jeden z nich.

Všetko som počula z ozveny, ktorá sa odrážala od stien. Snažila som sa zrýchliť krok, ale bránili mi v tom moje čižmy na podpätku a klzký chodník od jemných kvapiek z mrholenia. *Prečo som si len dnes nezvolila pohodlnejšiu obuv?* Nadávala som na seba v duchu. Rukou som siahla do kabelky prevesenej cez pravé rameno. Ruky sa mi triasli. Strach mnou lomcoval natolko, že som v nej nevedela nájsť pohodený mobil.

„No tak ritka, neutekaj pred nami," boli čoraz bližšie. Pozrela som sa pred seba s nádejou, že sa už približujem ku koncu ulice.

„Ritka asi nepočuje," zahlásil jeden a znovu zapískal. Nereagovala som na ich slová. Pokračovala som v hľadaní svojho zapatrošeného telefónu.

„Ale no tak! Nerob nám to, srdiečko. Zabavíme sa spoločne," zasmial sa. Ich kroky boli čoraz rýchlejšie.

„Chalani prestaňte, veď ju len zbytočne vystrašíte," znovu som počula ten mužský hlas. Jeho presviedčanie však bolo márne, nepočúvali ho. Konečne som ucítila mobil v ruke, snažila som sa ho vybrať z tašky. Vtedy som pocítila silný úder do chrbta. Stratila som rovnováhu a spadla na chladnú a mokrú zem.

Mobil mi pri náraze vyletel z rúk a rozbil sa na niekoľko kúskov. Ležala som nehybne a bolesť v dlaniach mi bránila vstať. Štípali ma od nárazu na tvrdú zem. Z pier sa mi spustila krv. Jej kovovú chuť som mala v ústach. Snažila som sa spamätať. Kým som sa snažila postaviť, zabránil mi v tom jeden z útočníkov. Svojou váhou si ľahol na môj chrbát a tým ma pritlačil ešte viac k zemi. Vlhkosť mokrej dlažby mi vsiakala do oblečenia.

„Prosím, neublížuj mi," vzlykala som od strachu.

„Neublížim ti, neboj," šepkal mi rovno do ucha. Cítila som jeho odporový dych. Tiahlo z neho ako z popolníka. Celou silou ma pretočil na chrbát. Ocítila som sa tvárou v tvár

chlapovi, ktorý sa mi snažil rozopnúť zvyšné gombíky na kabáte. Začala som sa brániť, ako som len vedela. Udierala som ho po rukách. Driapala ho nechtami pod kožu snažiac sa ho zo seba dostať. Kričala som od strachu. Chytil ma za ústa, aby ma umlčal. Na zápästí mal vytetované dve číslice. Kto by tušil, že raz budem túto informáciu potrebovať. Zrazu ho niekto zo mňa ťahal preč.

„Dočerta, vypadni od nej!“ odsotil ho ten muž, ktorý sa od začiatku snažil ich správanie krotiť. Do tváre som mu nevidela. Svetlo vyžarujúce z pouličnej lampy mi v tom bránilo. Rýchlo som sa snažila pozbierať zo zeme. Dala som sa do behu. Celá mokrá a roztrasená som utekala, ako mi sily stačili.

„Kurva! Chalani, uteká!“ zvolal jeden z nich a rozbehol sa mojim smerom.

Tí dvaja ostali na mieste, aby zdržali muža, ktorý sa ich snažil zastaviť.

V čižmách sa mi riadne šmýkalo. Čo malo za príčinu aj to, že som znovu spadla. Teraz si to odnieslo koleno ľavej nohy. Od bolesti mi vyhrkli slzy. Tá ma na chvíľu ochromila. Nebola som schopná rýchlo vstať a utekať ďalej. Plakala som od zúfalstva.

Ozvena krokov za mnou zmenila intenzitu na pokojné kráčanie a muž znovu začal neprijemne hvízdať.. Snažila som sa polapiť dych. Vstala som. V mojom úteku mi zabránil chudo vyzerajúci muž, ktorý ma schmatol za pravú ruku. Pritisol si ma k sebe a svojimi odpornými prstami mi stískal pery.

„Čo nám to robíš, cica?“ jeho hlas znel chraptavo.

Celá som sa triasla. Tentoraz nie od zimy, ale zo strachu, ktorý mi prebehol po celom tele pri pomyslení na to, čo má tento muž v úmysle.

„Prosím, veľmi vás prosím, pustite ma,“ plakala som čoraz viac.

Zaklonil hlavu a posmešne sa zasmial. Hladil mi dlaňou tvár, kým som sa ja snažila vymaniť z jeho zovretia. Rukou mi schádzal po krku smerom k prsiam. Rýchlym pohybom sa k nim dostal a začal mi ich obchytávať.

„Nie, prosím,“ zúfalo som kričala. Len sa doširoka usmial. Moja sila nestačila, aby som mu zabránila nepokračovať v obchytávaní.

Surovo sa mi prisal na pery. Zahryzla som mu do spodnej pery. Zasyčal od bolesti.

„Suka jedna,“ udrel ma do tváre tak, že som sa opäť ocitla na zemi.

Lahol si na mňa, dlaňou mi zakryl ústa, aby som nemohla kričať. Druhou rukou sa mi predieral pod sukňu k nohavičkám. Nohy som mala z celej sily stiahnuté k sebe, tak sa mu najprv nedarilo dostať sa až k nim. So svojou váhou a hrubou silou mi ľahko rozťahol moje nohy jeho nohou a zakliesnil sa medzi ne tak, že som sa nevedela viac brániť. V tom tichu bolo počuť, ako si rozopína nohavice. Žalúdok mi zvieralo od hrôzy, na ktorú sa práve tento chlap chystal. Prosebným pohľadom som sa ho snažila od tohto ohavného činu odhovoriť.

„Bude sa ti to páčiť, ver mi,“ jeho ústa sa vykrivili do úsmevu.

Na jednom uchu som si všimla veľkú dieru po obrovskej náušnici, ktorá ho kedysi zdobila.

Chvíľu mu trvalo, kým sa mu podarilo vybrať si svoj penis z nohavíc. Keď ho držal zovretého a tvrdého od vzrušenia bez zaváhania ho vrazil priamo do mňa. Každý jeho pohyb a tvrdý náraz vo mne bol neskutočne bolestivý.

Vzlykala som, chcela som kričať, aby prestal. Bránila mi v tom jeho dlaň. Nevedela som sa viac odolávať jeho sile. Tvár som mala mokrá od slz zmiešaných s dažďom. Nevládala som už nič viac, len sa modliť, aby to skončilo. Jeho stony a smrad, ktorý z neho tiahol ešte viac ako z toho prvého

muža, vo mne začal vyvolávať pocit nevoľnosti a závrate.
Od toľkého vypätia som stratila vedomie.

Zdalo sa mi, ako ma niekto dvíhal zo zeme. Niesol ma vo
svojom náručí. Snažil sa ma prebrať slovami.

„Vydrž! Neumieraj! Už sme skoro tam!“ vravel na mňa
cudzí mužský hlas.

Sníval sa mi sen, či to bola skutočnosť?

Kapitola 2

Adam

Od rána ma prenasledovalo nepríjemné tušenie. Pracoval som na jednej zákazke, ktorú som potreboval dokončiť v čo najkratšom čase.

S hlavou zaborenou pod kapotou auta som menil olej. Zrazu som započul vŕzganie brány a kroky. Pozrel som sa, kto to u mňa nečakane zavítal. Kráčal ku mne Marcus, chalan s ktorým som vyrastal v detskom domove. Ako mladý pätnásťročný chalan, ktorý stratil oboch rodičov a nesúci ťažké tajomstvo som doslova vyhľadával problémy. Spolu s Marcusom sme toho navyvádzali. Raz sa nám tie naše výtržnícke nápady vypomstili. Dostali sme obidvaja podmienku. Po odchode z domova som sa s ním stretával čoraz menej.

Marcus svoje správanie nezmenil, o čom svedčil aj jeho nedbanlivý vzhľad. Roztrhané rifľové nohavice, dlhý čierny sveter a zimná páperová bunda hovorili za všetko.

„Tak ako braček, dáme dnes spolu jedno?“ usmieval sa na mňa prihlúplo. Odložil som svoje náradie do kufra auta a zatvoril kapotu.

„Dnes mám ešte toho dosť na práci," nechcelo sa mi tráviť večer s ním a jeho dvomi podarenými kamarátmi.

„Ale prosím ťa, tie autá ti aj tak neutečú! Veď sú to staré kraksne," zachechtal sa svojím chrapľavým hlasom.

Prehrabol som si vlasy, ktoré mi padli do tváre a pokrútil som hlavou.

„Ok. Dobre, idem s vami. Len sa prezlečiem," rezignovane som súhlasil. Keby som dopredu vedel, ako skončí tento večer, a ako mi skomplikuje život, jeho ponuku by som neprijal. Chodievali sme do jednej malej pivárne. Dalo sa tam kúpiť pivo za pár centov. Klientela bola väčšinou tvorená stálymi zákazníkmi, ktorí nasávali od rána do večera. Veľký hluk a malý priestor nerobil na prvý pohľad príjemný dojem, ale nikomu to v bujarej nálade neprekážalo.

Ten večer som si dal iba jeden pohár piva. Nemal som náladu sa hneď v strede týždňa opiť tak, že by ma ráno zobudila bolesť hlavy a nevoľnosť.

Moji spoločníci Marcus, Tim a Alex mali však iné predstavy o dnešnom večere. Snažili sa rýchlo opiť . Pili pivá na litre a nesmierne sa pri tom bavili. Nervózne som sledoval čas na náramkových hodinkách. Ten sa vliekol veľmi pomaly. Naozaj som nemal chuť pozeráť na túto vydarenú ožratú

partičku. Keď sa rozhodli opustiť krčmu, ešte som netušil, na čo sa títo traja chystajú.

Kráčali sme cez malú uličku, ktorá viedla iným smerom. Nerozumel som prečo, ale nijak som sa nad tým nepozastavoval. Prechádzali sme okolo jedného baru, pri ktorom zostali na pár minút stáť. Svoju pozornosť venovali trojici dievčat, ktoré sa práve lúčili pred podnikom. Niečo si medzi sebou šepkali. Nerozumel som dobre ich opitým rečiam, tak som k nim podišiel bližšie.

„Zabavíme sa, chalani," boli to Marcusové posledné slová, ktoré som započul.

Nepáčilo sa mi, čo som počul. Pohli sa ďalej a ja som nasledoval ich kroky. Rýchlo sa snažili dobehnúť jedno z dievčat, na ktoré sme vtedy pri bare narazili. Aj ona šla tou uličkou, po ktorej sme kráčali my. Začali na ňu oplzlo kričať a písať. Ich správanie bolo neprístojné. Musel som zasiahnuť.

„Dajte jej pokoj, kašlite na ňu," zakričal som nahlas, aby ma počulo aj dievča vpredu. Dúfal som, že sa bude snažiť rýchlo dostať z ich dosahu. Moje slová nemali žiadnu váhu a pokračovali v svojom hlučnom obťažovaní. Dievča pridalo do kroku a aj oni zrýchlili, neprestajne kričali a hihúňali sa. Bavilo ich desiť ju. Približovali sa k nej veľmi rýchlo.

Nemohol som dovoliť, aby pokračovali. Musel som spraviť niečo, čím by som ich zastavil.

„Chalani! Prestaňte, veď ju len zbytočne vystrašíte," obával som sa toho, čo plánovali.

Už som len videl, ako sa k nej Tim dostal prvý, sotil do nej a zvalil sa na ňu. Dievča kričalo o pomoc. Táto šialená situácia ma dohnala k rýchlemu konaniu. Rozbehol som sa k nim a potiahol ho za bundu tak silno, že ma zaboľelo v ramene.

„Dočerta, vypadni od nej!" skríkol som. Dievča rýchlo vstalo a rozbehlo sa na útek.

„Kurva, uteká nám!" Marcus sa rozbehol za ňou a mňa Tim s Alexom obklúčili.

„To bolo zlé rozhodnutie kamarát," vedel som, čo bude nasledovať po jeho slovách.

Nemohol som znovu dopustiť, aby ublížili nevinnému človeku. Raz som to už zažil a poznačilo ma to na celý život. Postavil som sa do obrannej pózy a čakal, ktorý z nich sa prvý pokúsi ma napadnúť.

„Teraz sa ukáž, frajer," zaceril sa Tim, ktorý bol skoro o dve hlavy vyšší ako ja a samý sval. Mal neoholené strnisko a vlasy na boku vyholené a zvyšné zviazané do chvosta. Prvá rana bola od neho. Stihol som sa pred ňou uhnúť a tým mi

dal príležitosť ho udrieť do brucha. Zatackal sa, hneď sa však otriasol a chystal sa mi úder vrátiť. Alex ma medzi tým chytil zozadu a pritisol mi ruky k svojmu telu. Tak som sa nedokázal brániť pred Timovou bitkou. Začal ma udierať do rebier, tváre aj brucha. Zvalil som sa od bolesti na zem. Kopance neprestávali a k Timovým úderom sa pridali aj Alexove. Kopali ma tak dlho, až kým som neupadol do bezvedomia.

Na tvári som zacítil kvapky dažďa, vďaka ktorým som sa prebral. V bezvedomí som musel byť niekoľko hodín. Hlava mi išla prasknúť od bolesti a bránila mi, aby som sa dokázal zorientovať. Dľaňou som si siahol na čelo, odkiaľ mi pulzovala nepríjemná bolesť. Pozrel som sa na svoju zakrvavenú ruku. Z bitky mi zostala na hlave tržná rana. Snažil som sa postaviť z mokrej zeme. Každý jeden pohyb mi vystreloval bolesť do rebier. Nemohol som poriadne dýchať. Dúfal som, že mi nehrozí návšteva pohotovosti. Zbytočne by som mal opletačky s políciou a s mojou podmienkou, je to posledné, čo som potreboval.

V hlave mi pulzovalo a mal som rozmazané videnie. Párkrát som zatvoril a otvoril viečka, kým sa to nezlepšilo. Postavil som sa na nohy a pomalým krokom som kráčal uličkou.

Bola hlboká tma a všetko naokolo osvetľovali len lampy. Spomenul som si na to dievča. Veril som, že sa jej podarilo utiecť.

Keď som však v diaľke zbadal na zemi ležať nehybné telo ženy, mráz mi prebehol po chrbte. Krívajúc som bežal k nej. Modlil som sa, aby bola nažive. Ležala tam bez známok života. Bledú tvár jej zakrývali vlasy gaštanovej farby. Kabát mala navlhnutý od mokrej dlažby, bielu blúzku roztrhanú. Cez ňu jej bolo vidno pravé ňadro ukryté v bielej čipkovanej podprsienke. Peru mala opuchnutú, z kolena jej tiekla krv a na prstoch jej rúk zostali známky po snahe ubrániť sa. Kabelka ležala niekoľko metrov od tela. Bola celá skrehnutá. Báľ som sa, aby nebola podchladená, nebodaj niečo horšie. Pochopil som, že sa stalo to najhoršie. Tie svine ju znásilnili.

„Kurva, kurva, kurva!“ spustil som spršku nadávok. Zúfalo som si k nej čupol a zaboril si prsty do vlasov.

„Čo budem robiť, dočerta?“ zakryl som si tvár rukami. Mal som pocit, akoby som zažíval znovu podobnú nočnú moru z minulosti.

Dýchanie mi oťaželo a ja som sa vrátil v spomienkach späť o desať rokov. Vynorili sa mi spomienky na ten deň, keď ma moja zbabelosť pripravila o matku.

Spolu s mamou sme odložili moje školské veci do tašky a chystali sa večerať. Pripravila mi moje obľúbené jedlo - krupicovú kašu. Málokedy som ju videl usmievať sa, no aj vtedy jej oči nosili v sebe hlboký smútok. Užívali sme si spoločné chvíle, smiali sa. Pohládila ma po tvári a rozstrapatila mi moje neposlušné havranie vlasy. Obaja sme zabudli na nepríjemnosti a tešili sa zo svojej blízkosti.

Tie nám po pár minútach prerušil hrozný krik vychádzajúci zo schodiska pri dverách nášho bytu. Bol to otec a znovu prišiel opitý. Mama zbledla a prikázala mi, aby som sa rýchlo ukryl do skrine vo svojej izbe. Jedine tak som sa mohol vyhnúť bitke od otca. Často som sa stával terčom jeho výbušnej opileckej povahy. Telo som mával obsypané modrinami. Mama sa tiež nedokázala jeho útokom brániť. Dodnes mi znejú slová, ktoré otec v ten večer vravel.

„Kam si ukryla toho parchanta?!“ reval nepočujúc sám seba. Celý som sa chvel a nevydal som ani hláska.

„Nie je doma, ešte sa nevrátil,“ klamala ho mama.

„Neverím ti. Komu by si inak nakladala túto odpornú gebuzinu?!“ prevrátil tanier zo stola. Bolo počuť iba zvuk rozbitých črepín.

„Neublížuj mu, prosím,“ so slzami v očiach ho prosíkala. Nepočúval ju. Jeho hnev bol taký silný, že ju začal biť. Slzy